

стрелянъ единъ патронъ. Револверътъ още миришеше на барутъ.

Турцитъ се сътиха за този важенъ свидетелъ, тъкмо когато той се промъкваше презъ една отъ четиритъ врати на бабината Тонкина кжща.

Баба Тонка сигурно го чакаше, защото преди гостътъ ѝ да похлопа, тя му отвори.

— Е?

— Свършихъ го! — весело отговори гостътъ — Кжде е „младокътъ“?

— Долу.

— Защо е долу?

— Всъщности хора се навъртатъ наоколо. Слѣзъ долу при него.

Баба Тонка повдигна чергата на пода, отмѣсти единъ капакъ и посочи:

— Слѣзъ!

Долу въ тайната стая свѣтѣше лампа. Единъ младъ човѣкъ, съ гжста черна брада и голѣми, добри кафяви очи, пишеше нѣщо приведенъ надъ масата.

Той посрещна новодошлия съ ласкава усмивка.

— Чухъ всичко. Отъ тука всичко се чува, но пакъ разправете.

— Свършихъ го, господинъ Кънчевъ. Изпълнихъ заповѣдта ви. Дочакахъ го предъ кжщата на предателя Иванчо-ефенди. Спрѣхъ го и го запитахъ: „Ти ли си Стоянъ Пенъвъ?“ — „Азъ“. — „Билъ ли си словослагателъ въ печатницата на Любенъ Каравеловъ?“ — „Бѣхъ“. — „Ти ли сега предавашъ нашитъ хора на Иванчо-ефенди?“ — Замълча. Тогава го гръмнахъ. Гръмнахъ го отблизо, та вистрелътъ не се чу толкова силно. После му